

מירה'לה, צעירה יפהפייה בת 17

זיוקה לים, נפגעה ולקחה בשיחוק.

ב־17 השנים שחלפו מאז היא נאבקה

על אושרה בעולם של חשוכי־מרפא

בת 17

יום לפני האסון שאירע למירה (מירה'לה) דנישבסקי, היא הצטלמה לצורך הוצאת תעודת־הזהות. למחרת היום זיוקה מסלע לתוך הים בחוף גורדון בתל־אביב, ונפגעה בעמוד־השדרה. בזכות חבריה, שמיהרו להבילה לבית־החולים, ולאחר שורה ארוכה של ניתוחים קשים ומסובכים, ניצלו חייה של הצעירה.

„אכל לאט־לאט זה התחיל ללכת לי.“ היום, ציוריה של מירה'לה מבוקשים מאד. תחילה ציירה בציבעי־מים, אחר־כך עברה לציבעי־פסטל. „בוקר יפה אחד קמתי, וראיתי שבעצם אין לי ציורים. כולם גל־קחו עליידי בריל, מאגודת ציירי־הפה, או עליידי חברים שבאו לבקר אצלי והתאהבו

ה מנוף הגדוד הוריד את המיבנה הטרומי אל חצר המוסד רמת אסא בתל־השומר. על המידשאה, מתוך כיסאי גלגלים צפתה מירה'לה בצריף המורד ל־איטו. דמעות עמדו בעיניה. גם הסובבים אותה לא יכלו לעצור בעד התרגשותם. „סוף־סוף הגיע הרגע המאושר“, טפה על כתפה דויד אסא. מנהל המוסד שבו מאו־פזים חולים כרוניים וחשוכי־מרפא. דני הגיחא. צעיר ערבי המשמש במוסד כמוהל אדמיניסטרטיבי זה שנים רבות, נשק ל־מירה'לה על לחייה. „עכשיו יהיה לך המקום שלך.“ אמר לה.

את מירה דנישבסקי כמעט שאין מכיר רים. אבל את מירלה מכירים כולם. בגיל 17 זיוקה אל הים בחוף גורדון, מסלע בתוך המים. הזינוק היה חזק מדי והמים לא די עמוקים. חבריה, שמשו אותה אחרי שמשך דקות אחדות לא הגיעה אל החוף, היו בטוחים שמירלה נהרגה. היא הוסעה ל־בית־החולים איכילוב כשהיא הסרת־הכרה ונשימתה כבדה, אחרי שחבריה ביצעו בה הנשמה מלאכותית.

„עברתי עשרות ניתוחים“, מספרת מירה ל־ה. בת 34 היום, שעד לתאונה היתה מלכת הצעירים של תל־אביב, הולפאים היו בטוחים שאמות. ראשי פגע בקרקעית הים, ומעוצמת המכה פגעתי אנושות ב־עמוד־השדרה. ניתחו אותי בגב, ברגליים, בראש, איפה לא? עשרים אלף פעמים עמדתי פנים אל פנים מול המוות, והושטתי לו אצבע משולשת!

אוטובוס

צבוע

ת קופה ארוכה עברה על מירה'לה ב־בתי"ח שונים, אח"כ עברה למוסדות לחולים כרוניים והיא נכה ב־100%. רמת אסא, מוסד פרטי הנשקף מן הדרך המר בילה לבית־החולים על שם שיבא בתל־השומר כווילה מהודרת, הוא תחנתה האחר רונה.

„רמת אסא זה מקום נהדר. היתה לי בו רק בעייה אחת: היכן ליצור?“, סיפרה מירה'לה. „לפני שנים אחדות, כשכבר הייתי ברמת אסא, ביקר אצלי יהושע בריל, מזכיר האגודה לציירי־פה של אגודת הנכים. סיפרתי לו בלוף שפעם, כשהייתי בריאה, ציירתי נהדר. הוא קנה את הספר פור ושלה בחור צעיר, נכה צה"ל, שילמד אותי לצייר בעזרת הפה. שברתי הרבה שיניים עד שהצלחתי להוציא את התמונה המקושקשת הראשונה.

בת 21

ביתה של מירה'לה דנישבסקי ברחוב חובבי־ציון בתל־אביב שימש תקופה ארוכה מרכז המיפגשים החברתיים של תל־אביב בתחילת שנות השישים. אביה רכש עבורה דירה בקומת־הקרקע אחרי פציעתה, ומירה'לה אירחה בה את חבריה וידידיה הרבים, הנאמנים לה עד היום ובאים לבקרה לעיתים קרובות.

בציורים מסוימים. אהדים נלקחו עליידי דויד אסא. שהחליט לקשט בהם את מיס־דרונות המוסד.

„כשהחלטתי לנסות להרוויח מהציורים גם קצת כסף, היתה לי בעייה, היכן לצייר. במוסד הזה אני מתגוררת עם עוד לפחות שלוש נשים בחדר. אין די פרטיות, ובטח שקשה לצייר.“

„המקום הוא שלך! הציעי פתרונות.“ אמר לה דויד אסא, כשהעלתה בפניו את בעיית המקום הדרוש לה ליצירתה. מורחות רבים הטרידו עצמם בשאלה כיצד לעזור לבחורה בעלת הרצון העז. לבסוף נמצא הפיתרון הארעי: אוטובוס ישן ור חלוד נגרר אל שטח המוסד. בעזרתם של דויד אסא, אשתו ההולנדית אלי, ובנם דני, שכולם מגדירים עצמם כ„חברים הכי טובים של מירה'לה“, נצבע האוטובוס הישן ב־שלל צבעים. הוצב בתוכו כן־ציור, וב־עזרתו של דני הגיחא התחילה מירה'לה מציירת במלוא המרץ.

הנושא העיקרי בציוריה הוא הים. „ה־תאונה שקרתה לי השפיעה עלי מאד. אולי זאת הסיבה שאני מציירת בכחול, ובעיקר ים ושמיים.“ היא מסבירה.

אולם הבעיות לא תמו. מירה'לה, בתו של סוחר־בשר עשיר, גדליה דנישבסקי, שנפטר לפני עשר שנים, לא הצליחה להסייגל לחיים משותפים עם חולים ונכים אחרים. חברותיה־לחדר היו קשישות ממנה, וגם הן לא הסתגלו לבחורה הפעלתנית, המוקפת תמיד ידידים וחברים.

בת 34

מירה'לה דנישבסקי מקדישה את עיקר זמנה במוסד רמת אסא לציור בפה. בתמונה היא נראית מציירת את דיוקן עצמה. חבריה ומנהלי המוסד מצאו עבורה אוטובוס ישן, המשמש סטודיו לה ולצעיר נכה אחר המצייר בפה ומתגורר במוסד, עזרא אשכנזי. „כשאעבור לצריף שלי, אתחיל לצייר שם“, היא אומרת.

ה חלום שלי

החלום שלי הוא להיות כפיסאיהגלגלים ולסיפרה לחבריה בבית משלה אביה אהבה חובבי ציון